

Jana Rečková - Upíři z Lemmar Geri

Podzim se zlomil a měl najednou mrazivý ranní hlas zvonu, a kroky na návsi zněly nakrápale na tenké vrstvě přes noc ztuhlého bláta a Bari si říkala, jak jenom tady vydržím, jak propána přežiju tuhle zimu, nejdelší v dějinách...

V listopadu přibýlo nocí, kdy babička seděla dole u svíčky, a nezvučně se modlila a nepouštěla Bari z kuchyně až do svítání. Okenice byly pečlivě zavřené a přes okna babička přetáhla těžké závěsy. Bari se choulila u krbu se skomírajícím ohněm a viděla zezadu babiččiny bílé, řídké vlasy, smotané do směšného drdůlku, a její růžové uši.

Někdy bylo zvenčí slyšet tlumené dusání koňských kopyt, jindy přímo na ulici zavyl vlk. Ve vesnici strašilo. Nebyla to však zdaleka taková zábava, jak si Bari představovala v bezpečí města, jeho světel, plesů a večírků. Vůbec se to nepodobalo příjemnému lechtavému strachu, jakým se s přáteli navzájem častovali. Teď poznala ošklivou, otupující hrůzu, všední a jakoby samozřejmou, páchnoucí po navlhlém, plesnivém, starém baráku, kde se léta umíralo v posteli s vytřeštěnými očima a zaťatými prsty.

"Co je to?" ptala se babičky a dočkala se odmítavého zavrtění hlavou.

"Kdo to jezdí v noci na koni?" zeptala se faráře a dostala obsáhlou odpověď, v níž se mnohokrát opakovalo slovo ďábel, ale ve skutečnosti jí nic neřekla.

A zeptala se staré bylinkářky, která žila v malém, omšelém dřevěném domku u lesa, když si k ní šla pro lék proti nespavosti.

"Ďábel to určitě není," řekla stařena. "Spíš ubožák. Ale nechtěla bych se mu připlést do cesty."

"Kdo to je?" naléhala dívka.

Stará bylinkářka se pousmála. Měla bystré oči a vrásky dobrého člověka. "Myslela jsem, že jsi zkažená. Ale nejsi. Proč tě sem přivezli? Je v tom muž?"

"Jak jinak," přiznala Bari. "Až na jaře roztaje sníh, přijede pro mě můj otec. Tou dobou on už bude bezpečně ženatý..."

"Ach," řekla bylinkářka, "ty nejsi špatná... Nechoď za tmy ven. A modlitbou nic nepokazíš."

Ten den byl krásný, výjimečně teplý, slunečný, jasný, až se zdálo, že musí být poslední, poslední ze všech dní... Babička vykoukla z okna a najednou se rozehrála po studené noci a zavolala omládlým hlasem: "Děvenko, nemáš chuť na houby?"

"Houby? Teď v listopadu?" podivila se Bari.

"Pomrazky, holčičko," usmála se babička. "Jdu pro košíčky."

Bari se prodírala hustým křovím se zhnědlými listy a slídila po malých, křehkých houbičkách s tenkou nožkou a kloboučky jako ze skla. Vypadaly v lese mezi starým jehličím, slizkým mechem a spadáným tlejícím listím, jako by je tam někdo rozhodil naschvál. Hledala jejich posměšně vykukující hlavičky a opatrně je skládala do košíku, šla a šla za nimi, a pozdě si vzpomněla na babičku a návrat domů. Rozhlédla se. Les byl všude stejný. Zabloudila.

"Den je dlouhý," zašeptala, "neboj se, Bari!" Chvilí se snažila najít správný směr, a pak se rozhodla, že potřebuje odpočinek. Hlava se mi vyjasní... Sedla si na suchý pařez uprostřed malé mýtiny a složila ruce do klína.

Vyrušily ji zvuky z houští. Připomínaly ňafání a pištění maličkých štěňat. Hlubší zavrčení a ostré šteknutí z většího hrdla přerušilo ty směšné hlásky, chvíli bylo ticho, a znovu se začalo ozývat ňafání mláďat. Vlci, uvědomila si. Propána, vlci!

Vyskočila a pozpátku couvala od toho hlučného křoví. Così se jí zamlelo pod nohou, málem na to šlápla, vykřikla, to měkké chlupaté na zemi zapištělo, a Bari stála, držela si ruce na srdci a

čekala, kdy se na ni vrhne máma toho drobečka, stará vlčice. Ale vlče se odbatolilo do křoví a bylo ticho.

"Zabloudila jste?" ozvalo se za ní. Prudce se otočila. U jejího pařezu stál bledý muž v hnědém ošoupaném kabátě a vysokých botách, s vlčím mládětem v náručí.

"Ano," vypravila ze sebe.

Usmál se, pohladil mládě a postavil ho na nejisté nožky. "Jste ze Sowe?"

Kývla. Tmavorudý šátek, jenž měl muž těsně obtočený kolem krku, vypadal jako krvavá rána. "Zavedu vás domů," řekl. Měl smutné oči. Vzal ji za ruku. Jeho prsty byly štíhlé a chladily. Krácel lehce a vedl dívku bezpečně, nejpohodlnější cestou, jaká se dala v lese najít. "Nejste vesničanka... Jak se jmenujete?"

"Nejsem vesničanka. Jmenuju se Bargiora," odpovídala poslušně.

"Těžké jméno. Jste na ně maličká."

"Říkají mi Bari."

Zastavil se. Všimla si, že má nad pravým spánkem v černých vlasech rudý pramen, mnohem červenější, než běžně mívají ryšaví lidé.

Muž se sklonil, uchopil ji pod rameny a pod kolena, zvedl ji a nesl. Polekal ji. Když vkročil do potoka, pochopila.

"Ten potok tu nebyl," hlesla vyplašeně. "Kam mě nesete?"

"Domů," odpověděl. "Všechno se mění. Ani potoky netečou pokaždé stejně." Postavil ji na zem.

Vzdychla. Zasmál se. "Už jen kousek. Les řídne, podívejte."

Bezděčně přidala do kroku. Její průvodce také zrychlil. Lehce našlapoval dlouhýma nohama v mokrých botách. Teprve na kraji lesa, když spatřila v mělkém údolí první domky vesnice Sowe, se odvážila na něj přímo pohlédnout.

"Odpusťte," špitla. "Bála jsem se... Máte úplně mokré boty."

"Uschnou," mávl rukou. "Teď už nezabloudíte, Bari. Ani kdyby si to někdo přál..." V jeho tváři se něco objevilo, a hned se to zase ztratilo. Chystal se zmizet v porostu, ale zavolala na něj.

"Pane! Děkuju vám a ráda bych znala vaše jméno!"

Zastavil se. Díval se na ni, jako by ho její slova bolela. "Astobinar. Pro vás. Jen pro vás. Nikomu o mně nevyprávějte."

Dhin Astotula zacloumal těžkými okovy, když Lemar Spravedlivý vešel do jeho kobky. "Zbylo ti dost sil," poznamenal chladně Lemar, vysoký stařec v modrém splývavém rouchu.

Astotulova zarostlá ztrhaná tvář připomínala člověka jen vzdáleně a jeho ruce a nohy, sotva zahalené cáry zašedlé, špinavé látky, se podobaly zvířecím spárům, jak byly znetvořené nekonečným vězněním v malém prostoru a tíhou pout a řetězů. Jeho hlas však neztratil na hloubce a naléhavosti a zazněl jako rychlé údery velkého zvonu z Lemmar Gori. Nikdo kromě Lemarů by pobyt v jedné cele s tímto vězněm nesnesl.

"Lemare," řekl Dhin Astotula, "nejsi spravedlivý. Jsi krutý. Neznáš odpuštění, neznáš lítost. Kdy skončí můj trest?"

"Jaké provinění, takový trest," odpověděl Lemar. "Dopřávám ti poznat utrpení nesmrtelnosti. Chtěls to. Toužil jsi po nesmrtelnosti. Sahal jsi po ní v tajných komnatách svého temného domu. Přivola sis prokletí sám!"

"Já ano," řekl Astotula, "já! Ale ty trestáš nevinné!"

"Skrze ně trestám tebe," odmítl Lemar jeho obvinění. "Zítra je Svátek. Vyvezou tě na slunce." Lemar, vládce Lemmar Gori, se zasmál. Tvor v řetězech se zhroutil v koutě kobky. Neuměl plakat.

V Lemmar Gori se o Svátku na tržišti potkávají lidé a stíny a nikoho to nepřekvapí. Pár vzlyků a slz nad tím, jak se změnil někdo, koho jsme důvěrně znali... Stíny občas obcházejí i mimo Svátky po hradbách města, ale stráže jsou na ně zvyklé a nevšímají si jich.

Svátek je vlastně veselý. Spousta hudby, písní, pouliční divadlo, hry pro dospělé i děti, spousta vína, barev, stánků s cukrovím a tretkami, volný vstup do slavnostně vyzdobených zahrad paláce Lemarů, jejichž tajemná zákoutí jsou osvětlena i ve dne klamavou září lampiónů.

Dhin Astotula viděl tržiště ze své klece, v níž byl připoután pevněji než jindy, neboť Lemar Spravedlivý měl strach z jeho zoufalství. Díval se tmavýma očima, utopenýma v brázdách věčného utrpení. Toužil něco spatřit a nesměl to přehlédnout. Někoho.

Hloupí se pošklebovali, hledíce do klece, moudří odvraceli zrak, soucitní odháněli rozjívené děti a stateční vězně zdravili.

"Ať je ti přán konec, Astotulo," řekla mladá žena. Muž, jenž ji doprovázel, hbitě sebral prak malému uličníkovi a pokáral ho pohledem. Nepromluvil. Oba zmizeli v davu.

Slunce páliło. Mučení nebralo konce. Pak se dav rozestoupil, lidé uskakovali před stínem ženy. Došla ke kleci. Odhodila šedý hábit a všichni spatřili její ruce, pouhou kostru, třímající stříbrné kopí.

"Dhino!" vykřikl vězeň, "tys přišla!"

"Ano, můj milovaný," zašeptala žena-stín, "tys nikdy nechtěl zemřít, ale teď chceš, vid'!"

"Ano, ano!" odpověděl hlasem největšího zvonu. Přiblížil se k mříži, jak nejvíc mu to řetězy dovolily. Kostlivá ruka se rozpráhla a zabodla kopí do jeho nastavené hrudi. "Dhino," zašeptal a usmál se.

Zástup se znovu rozdělil a uličkou přicházel Lemar Spravedlivý, zachmuřen, s blesky hněvu šlehajícími kolem.

"Kdo tě osvobodil, stíne!" Udeřil vládcovskou holí o zem.

"Na tom nezáleží," řekla Dhina bezbarvě. "Konec utrpení, konec trestu pro mého milovaného muže..."

Lemar zvedl její kopí ze země a ohnul ho přes koleno. Stín se zapotácel, klesl mu k nohám.

"Ty jsi to nejhorší, co znám," syčel Lemar se zkřivenou tváří. "Chtěl bych tě trestat věčně!"

"Já vím," zasténala, "ale nemůžeš mě zabít dvakrát! Jsi jen člověk, a to tě trápí! Ubožáku Lemare!"

Lemar kroutil v silných prstech její zbraň, svíjela se, zuby vyceněné bolestí, ale nepromluvila už.

"Byl to Astobinar, vid', " ozval se vážný mladý hlas. Lemar Moudrý se postavil po bok otci. Usmíval se svým vzdáleným, pohrdavým způsobem.

"Kéž by tě zabil tak, jako tvůj otec zabil mě," pronesla žena-stín a rozpadla se v prach.

Bari by si nikdy nepomyslela, že se obyčejné, trochu tvarované a dokonce mírně zrezavělé železné plátky upevněné na boty mohou na zamrzlém rybníce změnit v takový zázrak. Bruslení ji okouzlo. Látala po ledu rychleji než hoši, kteří se nestačili divit, jak se jí hned první den daří, a děvčata z vesnice na ni zahlížela. Bari jim nemínila brát jejich chlapce.

Měla radost z lehkého, rychlého pohybu, ráda se cítila svěží jako vítr. Chodila bruslit denně, přestože jí babička vyhrožovala nachlazením a vyprovázela ji zlými pohledy.

Byla neděle. Měsíc se blížil k úplňku. Do slunovratu zbývaly dva dny. Tma padala brzy. Bari závodila s větrem a nevšimla si, že mladých lidí na ledě ubývá. Najednou zůstala sama a zjistila, že nevidí na břeh rybníka, i brusle na nohou se už ztrácely ve tmě. Zastavila se, tiše, vyděšeně. Okolí zmrtvělo. Rychle si odepnula brusle a rozběhla se k domovu. Proč je kolem tak strašně тихо? Proč mají všichni zavřené okenice? Kladla si otázky, a znala odpověď. To děsivé cosi.

Byla s tím sama venku. Roztřásla se. Plížila se podél zdí a snažila se, aby ji nebylo vidět ani slyšet. Ne, neschovám se. Už je tady.

Ztuhla na místě. Kopyta koně zvoní o zmrzlou zem a muž v sedle se rozhlíží. Zavřela oči. Zvuk kopyt umlkl. Muž sesedl a šel k ní. Zvedl jí bradu. Pohlédla do známé tváře s neznámým, cizím výrazem. Sklonil se k ní, ucítila na hrdle jeho horký dech.

"Astobinare," vydechla sotva slyšitelně.

Sálání dechu se vzdálilo. "Ty..." zachraptěl. Spatřila jeho vlasy, černé, s bílým pramenem nad pravým spánkem. Bílý pramen! "Ty... Ty znáš jméno..." Měl cizí hlas. Jiné oči. A váhal. Vztáhl ruku a zase ucukl, jako by se o dívčinu kůži spálil. "Ne!"

Strašný výkřik, zběsilý dupot kopyt, ticho.

Bari se malátně odlepila od stěny domu a vlekla se jedinou ulicí vzhůru, až zaklepala na babiččiny okenice. "To jsem já," křikla šeptem.

Potom seděla u krbu, pila čaj a drkotala zuby. Nechápala smysl ošklivých slov, jež na ni babička chrlila, unikal jí a nesnažila se ho dohonit. Zítra budu nemocná... Kdo to byl? On? Ne, nemohl, i když měl jeho tvář.

Lemar Spravedlivý soudil. Nepotřeboval znát názor druhých, neměl při svých soudech rádce, sám vždycky věděl, co je správné. Vlastní spravedlivost ho uchvacovala, oči mu zářily.

Okradený odcházel s vděčnými slzami s náhradou všeho, co mu bylo ukradeno, zloděje vedli do paláce, kde odpracuje dvojnásobek toho, oč se chtěl obohatit.

Žena zavražděného viděla, jak vrah odchází mezi dvěma statnými biřici do cely smrti, odkud vyjde jen na popraviště. Lemarovy staré, zkušené oči už vedle ní rozeznaly stín, ještě málo zřetelný, mlhavý, neboť od jeho smrti uplynula příliš krátká doba, ale Lemar spokojeně zaznamenal, jak stín uznale pokyvuje, schvaluje jeho rozsudek.

Skupině výrostků, kteří neslušně povykovali v chrámu, nejspíš poprvé v životě opilí, Lemar Spravedlivý přísně vyčinił a potrestal je pokutou a půlročním zákazem návštěv chrámu i hospod.

Tak Lemar veřejně soudil a nenašel se člověk, jenž by s jeho rozsudky nesouhlasil. O těch nejstrašnějších však nikdo nevěděl. Ty se odehrávaly v podzemí, v jeho dokonalém vězení pod palácem.

Muž s rudým pruhem v černých vlasech, slepených krví a špínou, zavřel oči. "Tím jsi měl začít, Lemare Moudrý. Hned jsi mi měl vyprávět, jak zemřela moje matka. Teď už nemám sílu uškrtnit tě."

"Škrčení není právě způsobem upírů," poznamenal posměšně mladý Lemar.

"Nedokážeš udělat z člověka upíra, jak se ti zlíbí. Ty, ani tvůj otec," řekl Astobinar. Pokusil se zvednout na kolena, ale klesl bezmocně na kamennou podlahu. Byl příliš zesláblý bolestí z dlouhého mučení.

Těžké dveře zaskřípěly. "Otec," řekl Lemar mladší.

"Jen pojd', Lemare, jenž si hraje na spravedlnost, Lemare řečníku na tržištích, Lemare lháři," přivítal ho Astobinar.

"Jsi ještě horší než tvůj otec," pronesl důstojně Lemar Spravedlivý. "Skončeme to. Nevydržíš dlouho. Zahrajeme si joot. Když zvítězíš, jsi volný."

"Volný?" ušklíbl se Astobinar. "Opravdu? Ale ano, rád tě porazím v jootu."

"Porazíš?" Lemar vládce se zle zachechtal. "Jsem nejlepší."

"Nejsi." Astobinar se s námahou vzepřel na loktech a posunul se k hrací ploše ve tvaru kříže. Hra začala.

Lemar starší se radil se synem nad každým tahem. Jejich soupeř vůbec neváhal a táhl svými červenými figurkami pokaždé jinak, než očekávali. Rychle se blížil k vítězství. "Konec," zasmál se při posledním tahu. "Co teď, vládcové Lemmar Gori?"

"Odvezu ho do lesa," řekl Lemar syn.

"Překvapuješ mě, krasavče," promluvil Astobinar. Oči mu svítily horečkou. "Držíš slovo? Odkdy?"

"Urážíš mého syna zbytečně," pravil vlídně Lemar starší. "Nedožiješ se rána."

V horečce se mu všechno mlžilo a pletlo. V jedné chvíli ležel na podlážce rychle ujíždějícího kočáru a trpěl tvrdými otřesy při jízdě, a vzápětí se díval na strop, začernalý, osvětlený ubohou svíčkou, ale přece jen strop v domě. Nějaká stará žena mu opatrně stahovala zkrvavené cáry šatů.

"Nedotýkej se mé krve," malátně se pokusil jí v tom bránit. "Je jedovatá! Zemřeš!"

"Tvá krev nikomu neublíží, chlapče," řekla žena laskavě, "to jsou pověry. Já tě přece znám. Pusť mi ruce."

Ráno si uvědomil, že žije. Navzdory předpovědi Lemara Spravedlivého. Stará bylinkářka, kterou nejednou potkal v lese, odhrnula příkrývku a vyměnila mu obklady.

"Asi bude pravda, co se povídá o Lemarech," broukala si. "Já bych nedokázala takhle někoho bít. Ani nejhoršího nepřítele."

"Ty se mě nebojíš?" vyhrkl zmateně. Nahmatal cíp příkrývky a přitáhl si ho. Zasmála se a odstrčila jeho slabé ruce.

"Ne, nebojím. Není čeho. Ty ses nezměnil po Lemarově kletbě. Z tebe mají strach ti, pro něž platí jeho rozkazy. Neplatí však pro tebe ani pro mě... Neschovávej se, chci tě ošetřit."

"Proč jsi mě nenechala umřít?"

"Jednou Lemarovi řekneš pravdu. Až ho to bude bolet." Potměšile se ušklíbla. "Tohle bude trochu bolet tebe..." Jemně mu potírala rány ostře vonící nazelenalou vodičkou. "Pálí? Bylo by hezčí, kdyby tu byla Bari, vid'?"

"Ne!" polekal se.

"Hm... Krásné trápení... Lepší než v žalářích Lemmar Gori. Nestojíš o ně?"

"N-ne... Ano," řekl Astobinar bezmocně. "Nevolej ji."

"Strašně jsi ji vyděsil..."

"Já? Kdy?" Nadzvedl se na loktech. Vida, už to dokázal...

"Před týdnem. V neděli. Nesla jsem jí nějaké bylinky na uklidnění..."

"To jsem už byl v Lemarově vězení!"

"Bari říkala..." Stařena se zamyslela. "Počkej, tu ruku ti obvážu! Povídala, že měl tvou tvář. Ne, netvrdila, žeš to určitě byl ty!"

"Ach." Klesl na polštář. "Nebyl."

"Kdo tedy..." Zarazil ji jeho pohled. "Zapomněla jsem, kdo jsi. Nebudu hloupě vyzvídat. Promiň."

"Vyříd' jí, že jsem to nebyl já. Prosím. Pozná mě podle vlasů."

Dotkla se rudé kadeře. "Barva krve..."

"Já vím. Řekni jí to. Hned."

"Odejdeš." Potřásla nesouhlasně hlavou. "Neměl bys. Potřebuješ ještě trochu péče."

"Ano. Jenže musím jít." S námahou se postavil na nohy. Opřel se o stěnu. Dívala se, jak mu ze spánku na krk stéká pramínek potu a pokračuje po hrudi dolů. Zvedla oči. Škoda tak hezkého muže...

"Lemar Moudrý chce, aby ho milovaly všechny ženy," pronesl zdánlivě bez souvislosti. "Já ne."

"Přemůžeš ho."

"Nevím. Kdo rozhodne o pravdě? Víš to?" Tváře mu vzplanuly červení.

"Jednou se to dozvíme," prohlásila rázně.

Starosta Sammeng zamyšleně hleděl na dívku. "Muselas mít hrozný strach..."

"Hrozný," přitakala Bari. Teď, za bílého dne, už večerní zážitek tolik neděsil, ale v noci se zase vynoří a bude dlouho, dlouho provázet její sny.

Babička starostu sledovala rozevřenýma očima. Měly starou, vybledlou barvu. "Bojím se o ni," řekla. "Zná ho. Z města ji odvezli kvůli muži..."

Bari prudce zvedla hlavu. Setkala se s pohledem vážného muže, starostlivého hospodáře, nejlepšího ze Sowe, moudrého a ctnostného. Neznatelně se na ni usmál a důrazně oslovil její babičku, tu zrádnu, cizí starou ženu. "To nebyl muž, paní Soffolemo. To byl upír. Chceš snad, abych tvou vnučku nechal hlídat biřici? To snad ne! Mysli na pověst své rodiny... Nehleď na to, že bych si strážce musel vypůjčit z města."

"Bylo by potřeba ji zavřít." Stará žena tvrdě stiskla čelisti. "Zamknout."

"To ti neradím, Soffolemo!" Sammeng vstal a mezi ním a stařenou vyšlehly jiskry. "Nedovolím ti ničit to děvče vězněním. Chci ji vidět každý den venku! Jinak zakročím." Důstojným pokynem naznačil, že domluvil.

"Ty!" vyplivla babička. "Ty chudáku! Kdyby tvoji předkové opravdu pocházeli z Lemmar Gori, věděl bys, co je tvou povinností!"

Bari zděšeně odskočila do koutku. Jako by se náhle zešerilo. Ona mě nenávidí, uvědomila si.

"Co je mou povinností?" optal se starosta Sammeng chladně.

"Zničit upíra!" křikla Soffolema. Právě takhle křičívala na muže zamlada. Snášeli to, a jak rádi! Její krása tím získávala na ceně. Muži, ubozí muži. Klečeli jí u nohou a prosili...

"Ach, to by mě nenapadlo!" posmíval se starosta. Rázem ji vrátil do skutečnosti. Nikdo už před tebou neklečí, Soffolemo. A Bargiora má zastánce. Všude je má. I mezi upíry. Soffolema sevřela pěsti. Dám ti něco na spaní. Něco pro velmi tvrdý spánek. Ano, to potřebuješ, hezká Bargioro. Ještě dnes.

Klopýtala do kopce. Nějak si v posledních letech nevšimla, kolik jí ubylo sil. Sníh jí připadal neskutečně těžký a zlomyslný, vítr vršil závěje přesně do míst, kudy chtěla projít. Těžká cesta. Kdyby ji nerozpaloval plamen nenávisti...

Pak seděla naproti jiné staré ženě. Ženě, která neměla právo vyptávat se jí, nač ty účinné výtažky z rostlin potřebuje. Přesto si dovolila ptát se a výslech zakončila odmítavým gestem vyschlé ruky. Soffolema se vztyčila, tvář zkřivenou hněvem, a vrhla se bylinkářce po krku. Ach, tolik sil jí ubylo od doby, kdy naposled takhle svírala hrdlo sokyně. Tehdy sokyně v lásce... Soffolema padla k zemi a se sténáním si hýčkala zlomené malíčky. "Ty!" Příliš krátké slovo na takový náklad zloby...

"Běž!" přikázala jí bylinkářka. "Běž rychle, Soffolemo! Stmívá se. Brzy bude úplněk!"

Znovu klopýtala závějemi, jež se ji snažily zmást a svést z cesty. Vyšel měsíc a sníh byl tak bílý. Uslyšela vlky. Vyli v dálce. Utíkala. Ke svému bezpečnému domu, který postavil on, její manžel. Než ho uspala, kvůli té druhé ženě. Velmi tvrdě usnul...

Pochopila, že se od domu vzdaluje. Ztratila směr. Běžela naproti vlkům, těm zrůdám, jež oddaně slouží upírům. Zastavila se. Málo vzduchu. Dech v ní hvízdal a sykal strachy. Na sněhu se dělala černá kola a smyčky, zadržávající se smyčky... Už je viděla. Závěje před nimi ustupovaly, tlapy se jim do nich nebořily. Velká černá pracka ji udeřila do tváře, upadla a nad ní se sklonil bledý muž s bílým pramenem ve vlasech. Rty měl tmavě rudé, stejně jako nehty. Jeho kůň hrabal kopytem těsně u její hlavy. Zářehťal. Strašný zvuk. Muž stařeně jemně přejel nehtem po tváři, dolů až pod bradu, zanechávaje na ní hlubokou rýhu, z níž prýštila krev. Nahlas se zasmál. Strašný zvuk. Zaryl jí nehty do hrdla. Hlava se jí bezmocně zvrátila a vlci se vrhli na krev. Poslední, co slyšela, byly hlasy mnoha lidí.

"Támhle je! Kde máš tu síť? A stříbrné kopí, rychle! Pozor, jsou tam vlci! Tady taky! Střílejte!"

Ani starosta Sammeng, a ten byl velmi dobrý počtář, nedokázal spočítat šípy z kuší, jež vystříleli jeho muži té noci. Kolem Sowe se válely mršiny vlků a vzduch byl plný křiku mrchožravých ptáků.

Upír visel pevně přikován na zdi vězení, nahý, krvácející z mnoha ran, a muži, kteří se v urputném boji poskvřnili jeho krví, seděli doma a báli se. Krev upírů je jedovatá, jak každý ví... Cítili se jako hrdinové i oběti současně a vesničané jim pilně nosili víno.

Starosta zavedl bylinkářku k zajatci. Dlouho si ho prohlížela a potřásala hlavou. Vězeň ji sledoval zapadlými očima.

"Dej mu napít, starosto," řekla stará žena.

"Já se ho nedotknu," odmítl, "než přijde někdo z Lemmar Gori vykonat popravu."

"Jen si pošli do Lemmar Gori," ozval se náhle spoutaný upír, "jen si tam pošli! Když se Lemarovi Spravedlivému někdo znelíbí, udělá z něj to, co je teď ze mě! Může to potkat každého, i tebe! Pamatuji si to, Sammengu, a dej pozor, aby ses mu líbil!" Upír vyčerpaně zmlkl a hlava mu klesla k rameni. Starosta pohlédl na starou ženu a překvapeně zjistil, že pokyvuje, jako by s upírovým zlobným výrokem souhlasila.

"Budu se o něj starat," řekla klidně. "Ať mi donesou vodu a obvazy."

"Milosrdenství?" promluvil zajatec s pohrdáním. "Nebojíš se?"

"Nejsem pověřivá. Ty mě neznáš?"

"Měl bych? Máš pronikavý zrak. Bodá..." Vězeň se neklidně zavrtěl v řetězech, jež bylinkářka trochu uvolnila. "Ale neznám tě."

"Proč máš ve vlasech bílý pramen?" zeptala se, přidržujíc mu nádobku s vodou u úst. Usrkl rozbitými rty.

"Děkuju ti. Ty vlasy? Vůle Lemarů. Víc neřeknu."

Zabývala se jeho ranami. Jak je to dlouho, co jsem takhle ošetřovala toho druhého... Stejná tvář, stejné tělo. Jiné vlasy. Jiný osud? Kdo ví? "Zabil jsi hodně lidí?"

"Ano. I nevinných," odsekl vyzývavě. "Ale ta žena ze včerejška nebyla nevinná."

"Ne, to nebyla," souhlasila bylinkářka. Čistila mu hluboký šrám na rameni. Zásah stříbrným kopím. Hleděla, jak se svíjí bolestí. "Cítíš bolest a můžeš umřít," řekla tiše. "Snad zemřeš dřív, než dorazí kat z Lemmar Gori. Nechci vidět ten hrozný obřad s kůly..."

"Pomůžeš mi?" Zvedl hlavu s náhlou nadějí.

"Zemřít bez bolestí, to ano," odpověděla úsečně. "Ale nechci, aby zase někdo rval lidem hrdla na bílém sněhu... Nepustím tě."

"Ano. Máš pravdu. To jsem dělal, já, Astodarat." Znovu mu bezvládně klesla hlava.

"Jmenuje se Astodarat," hlásila bylinkářka.

"Ne, Astobinar," odporovala jí Bari. Víčka měla zarudlá pláčem, ale neplakala pro babičku.

"Nejsem hluchá, říkal to tak," namítla stařena. "Poslyš, děvenko. Potřebuješ si trochu vyrazit. Na projížďku. Můj vnuk se pro tebe staví, i s koněm."

"Nemám chuť," začala dívka, a pak si všimla, jak se stará žena dívá. Naléhala beze slov. "No dobře. Kdo je tvůj vnuk? Znáš ho?"

"Určitě. Ainidore. Pracuje u Sammengu. Bruslila jsi s ním."

"Já si kluků moc nevšímám," přiznala Bari. Stařena se rozesmála. "Jsi hodná dívka, Bari. Jsem moc ráda, že jsi taková."

Ainidore byl zahalen v hrubém vlněném kabátě s kapuci a seděl na velkém, statném koni. Druhého vedl pro dívku.

"Vezmi si pořádné boty, ty s kožešinkou, cos měla včera," halekal vesele. Jako by se v noci nic nestalo. Jako by nepomáhal střílet po vlčích a chytat upíra.

Měl obyčejný, milý obličej. Od úst se mu zdvihala pára.

"Kam pojedem?" Bari vyběhla z domu. Začínala se těšit.

"Uvidíš! A já taky." Smál se, a pod tím smíchem slyšela odhodlání.

"A teď už nevím, Bari," otočil se mladík v sedle. Kapuci si shrnul dozadu, viděla jeho světlé vlasy. "Kde jsi ho potkala?"

"Možná tady... Byla tam taková malá mýtinka s pařezem." Zarazila se. "Ainidore, co hledáme?"

"Jeho doupě, Bari," odpověděl a všechno veselí se z jeho tváře ztratilo. "Pokud má babička pravdu, nic nám nehrozí."

"A jestli se mýlí..." Dívka sklonila hlavu. "Ainidore! Podívej. Krev."

"Stopa!" vykřikl. "Jedeme!"

Ainidore se nebezpečně nakláněl v sedle, jak usilovně pátral po dalších krvavých šlápotách. "Tady se opřel o strom. Odpočíval. Škoda, že je v lese tak málo sněhu. Na sněhu se stopuje líp."

"Les je příliš hustý," Bari zaklonila hlavu. Viděla spleť větví, jehličnatých i holých, propouštějících stěží trochu světla.

"Sesedneme," navrhl Ainidore.

"Ten pták," ukázala dívka. "Kam to letí? Tak nízko..."

"K té skále," řekl Ainidore. "Bari! Je tam jeskyně!"

Pták zmizel v puklině mezi skalami. Přivázali koně k nejbližšímu stromu a následovali ho. "Protáhneme se tudy?" zapochyboval mladík.

"Já určitě," zasmála se Bari a neklidně se rozhlédla. "Bude tam tma."

"Mám svíčky." Její společník zalovil v hluboké kapse kabátu a vytáhl svíčku i křesadlo. Udělali pár kroků úzkým komínem mezi skalami a pak se jim nad hlavami zimní nebe ztratilo. Byli v chodbě a nad sebou měli strop. Ainidore se snažil rozsvítit svíčku a Bari se po hmatu drala chodbičkou dál. Pak hmátla do prázdna. Svíčka v mladíkově ruce náhle jasně vzplanula a ozářila vlčí hlavu s vyceněnými tesáky. Bari zaječela. Vlk se však k ničemu neměl.

"Je vycpaný," oddechl si za ní Ainidore.

"Není." Bari se opatrně dotkla chlupaté zvířecí hlavy. "Zkameněl."

Světlo svíčky potřebovali jen krátce. Široká chodba je dovedla do malé okrouhlé místnosti, osvětlené zlatým lustrem, z níž vedly dvojce dveře z těžkého tmavého dřeva.

"Které?" Ainidore upřel zrak na dívku. "Rozhodni."

Zavřela oči. Napřáhla paže před sebe a udělala krok dopředu. Jako by ji něco vedlo. Ano, to se dalo čekat, usoudil mladík. To on ji vede k sobě. "Tyhle," řekla Bari. Ainidore se dotkl kliky a ucukl. Spálil si prsty. "Já sama," odstrčila ho dívka. Stiskla kliku ve tvaru vlčí tlapy a otevřela.

Z vysokého stropu těsně přede dveřmi splýval závěs z pestrých duhových korálků, po stěnách a stropě se v jasném světle z neviditelného zdroje plazily a pnuly popínavé rostliny, rozkvetlé zlatavými a rudými květy, a zlatá jemná mřížka oddělovala část místnosti s lůžkem s nebesy.

"Krev," Ainidore se sehnul k tmavé skvrně na podlaze z dlaždic jásavých barev. Bari přistoupila k lůžku a chvějící se rukou rozhrnula neprůhledné závěsy. Muž, ležící na bílých polštářích, na ni upřel horečnaté, utrápené oči. "Tys přišla. Povídal jsem jí přece, že tě nemá volat..."

"Astobinare," vrhla se k němu, najednou věděla, že ho chce obejmout, ale Ainidore ji zadržel. "Je raněný, Bari."

Teprve teď si dívka všimla, že jeho bílá košile na mnoha místech prosakuje krví. "Co se stalo? Kdo ti to udělal?"

"Lemar Spravedlivý," zašeptal Astobinar, "pán Lemmar Gori... Pomoz mi vstát, chlapče!"

Ainidore hbitě přiskočil a Bari se odvrátila a sklopila zrak. Muž s rudým pruhem ve vlasech se namáhavě napřímil a měl na sobě pouze tenkou zakrvácenou košili. "Ty jsi její vnuk, vid', zeptal se Astobinar mladíka, "vnuk Dore, bylinkářky..."

"Ano. Kam vás mám dovést?"

"Sem... K téhle skříňce."

Skříňka vykládaná barevným dřevem stála na mramorovém stolku. Astobinar klesl na nízkou stoličku a sevřel skříňku rukama. "Nemám sílu," zasténal. Bari k němu přistoupila a zezadu mu položila dlaně na zápěstí, do krve rozedřená od řetězů, a pohladila je. Odtáhla ruce a vykřikla překvapením. Rány byly pryč. Astobinar si odhrnul z čela vlasy a znovu stiskl bok skříňky. Ozvalo se tiché cvaknutí, dvířka odskočila a odhalila baňatou láhev s rudou tekutinou.

"Co je to?" zeptala se dívka.

"Krev," odvětil chmurně. "Potřebuju ji."

"Ne!" Vytrhla mu láhev a udeřila s ní vši silou o barevnou podlahu. Láhev se roztříštila a rudá tekutina se okamžitě vsákla do neviditelných spár mezi dlaždicemi.

"Neměla jsi..." Astobinar vstal, zapotácel se, dívka ho zachytila, znovu pocítila touhu pevně ho obejmout a držet, a teď si v tom už nedala bránit. Jeho tělo bylo tak strašně horké... Ovinul paže kolem jejích ramen. Vztáhla ruce a položila mu prsty na spánky.

Ainidore stál opodál a viděl, jak je v tu chvíli zahalila rudá mlha, ztratili se mu v ní, vyjekl zděšením, ale mlha se hned zvedla a on spatřil na náhle zčernalých dlaždicích svíjející se těla v objetí. Jejich šaty doutnaly a rozpadaly se na prach a saze. Bezděčně ucouvl, zakopl o stoličku u mramorového stolku a natáhl se na zem. Když se vyhrabal na nohy, klečel Astobinar nad dívkou a pokoušel se ji přivést k vědomí. Jeho kůže měla zdravě snědou barvu, dřívější mrtvolná bledost byla tatam, a neměl na sobě ani škrábnutí. Bari tiše zanaříkala. "Pálí..."

"Už ne," přemlouval ji Astobinar, "probud' se, nejmilejší..."

Otevřela oči. Rozhlédla se a s hrůzou zjistila, že nemá šaty.

"Rukama se nepřikryješ," řekl jí Astobinar, "přitiskni se ke mně, tak se schováme oba..."

Ainidore skryl úsměv a odvrátil se. Poslechla ho tak ochotně! Bylo to hezké a maličko záviděl. Jen docela krátce. "Máte tu nějaké oblečení?" zeptal se věčně.

"V té stěně s rubíny," ukázal mu Astobinar, "stiskni ten první. A teď třetí."

Tajná skříň skrývala dokonalé zimní ošacení pro pána a dámu. Bari se ani nepodivila, že jí všechno tak přesně padne. S úlevou se oblékla. Ostýchavě pohlédla na oba muže. Žádný z nich se nezdál otřesen tím, že ji viděl nahou... Kdyby tu tak byla maminka, pomyslela si. Jenže ta tu není.

"Astobinare," řekl Ainidore, "babička vám vzkazuje toto. Astodarat je přikován ve vězení a do Lemmar Gori jede posel. Pro kata."

"Ach." Astobinar se prošel po místnosti. Bari si vzpomněla na jeho lehký krok, když ji vedl z lesa. Jak jeho chůze ztěžkla! "Nezachráním ho." Vzhlédl, oči plné smutku. "Je můj bratr, ale neuměl se bránit prokletí Lemara Spravedlivého... Lemara krutého. Lemara lháře, Lemara ochotného ke všemu, jen pro svoji slávu a moc ve slavném Lemmar Gori... Astodarat se nedokázal bránit. Bojovat s tím každou noc. Rvát se s měsícem a touhou po krvi..." Astobinar unaveně zmlkl.

"Nechcete zadržet posla?" navrhl Ainidore. "Máme dva koně. Já moc nevážím a Bari už vůbec nic, nás dva by unesl jeden..."

"Máš pravdu," kývl Astobinar. Usmál se a Ainidore s údivem poznal, že ten muž je mladý, jen o pár let starší než on sám. "Dostihneme posla. Předhoníme ho. Máme času dost. Je zima a Lemmar Gori je daleko. Město věčného léta, nesené oblaky mlhy a řekou, se vždycky vzdaluje od krajů, stížených zimou a sněhem. Lemmar Gori. Má vlast." Sklonil hlavu. "Jdeme," pronesl pak rozhodným hlasem. "Máme tři koně."

Před skalní rozsedinou byli u stromu přivázaní tři koně. Třetí, kterého Bari s Ainidorem neznali, měl černou hřívu s rudým pruhem.

Ainidore se nadvzděl v sedle: "Tahle řeka tu nikdy nebyla!"

"Řeky netečou pokaždé stejně," usmál se muž na černém koni. Teplý kabátec si přehodil přes sedlo. Bari si povolila kožešinovou pelerínku u krku a vzdychla: "Je stále tepleji. Proč sníh netaje?"

"Vždyť taje," řekl Astobinar. "Už je z něj řeka. Tahle řeka." Seskočil z koně a zvedl ruce, obrácené dlaněmi k vodě. Na drobných vlnách se objevil člun. Blížil se a zdál se větší a větší, řídil ho pomocí dlouhého bidla shrbený člověk, schovaný v hábitu s kápí. Zastavil u břehu a gestem je zval na loď, aniž by zvedl hlavu a odhalil tvář. Snad ani žádnou nemá, zatrnula Bari. Nevěděla nic o stínech z Lemmar Gori

"Koně na nás počkají," řekl Astobinar. "Astosole," oslovil svého černého hřebce, "čekaňte! Postarej se o ně!" Pak se obrátil k převozníkovi. "Proti víru, griarora loia lair!"

Záhadný zakuklenec se hluboce uklonil, zamumlal: "Loia lair Astodhin," a odstrčil člun od břehu.

"Co to je za jazyk?" zeptala se šeptem Bari. "Jako bych ho znala, a nemůžu si vzpomenout..."

"Lemmaree," řekl úsečně Astobinar. "Svlékněte se, děti. Bude horko."

Děti, ušklíbl se v duchu Ainidore. A co je on? Dospělý?

Plavili se po klidné řece, Bari si rozeplula i lehkou košilku, takové se udělalo teplo, a muži si zuli boty. Ainidore měl nepříjemný pocit, že si Astobinar příliš prohlíží dívčino hrdlo, hladké, štíhlé, bílé. Příliš upřeně, na bývalého upíra... Ať už o sobě tvrdil cokoli.

Klidná plavba netrvala dlouho. Loďky se zmocnil divoký vír, propadli se do hlubokého trychtýře a nebylo už znát, zda se kolem nich točí voda nebo vítr. Klesli až dolů a octli se na hladině jiné řeky, zelené, teplé, plné zvědavých ryb, žab a leknínů a odrazů pálícího slunce. Člun přirazil ke břehu.

"Vystupujeme," zavelel Astobinar. Bari si sedla na trávu, hustou a prohrátou. Sklonil se k ní a stáhl jí boty. "Tady můžeme chodit bosí."

"Tudy? Do kopce?" ptal se Ainidore. "Vidím tam nějaké věže..."

"To je Lemmar Gori," řekl Astobinar.

"Jak to? Cesta tam prý je daleká," namítl Ainidore.

"Pro toho, kdo nezná řeč stínů, lemmaree," pousmál se Astobinar, "a nedomluví se s převozníkem. Nebojte se, žijí tam i obyčejní lidé. Většina lidí je tam úplně obyčejných. Jen někteří chtějí být velcí. Jiní zas nesmrtelní..." Těžce si povzdechl.

Vyškrábali se až k mohutné bráně s obrovskými sloupy z mramoru s červenými žilkami, s věřejemi z tmavorudého dřeva a stříbrnou klikou na jedné a zlatou na druhé straně. Zvenčí bránu nikdo nehlídal.

"Otevři, Bari," řekl Astobinar. Bari, jako by ji vedl, přistoupila k bráně a stiskla stříbrnou kliku. Brána se lehce otevřela. Za ní stály strážé v nádherných, drahokamy zdobených úborech s pancíři, štíty a kopími. Napřáhli je proti poutníkům.

"Jdeme poprosit o kata," promluvil Ainidore, "pro vesnici Sowe. Uvěznili jsme upíra."

"Jak se jmenuje ten upír?" zeptal se přísně voják.

"Astodarat."

"Cestu do paláce znáte?" Strážcův tón se zřetelně zmírnil.

"Doptáme se," prohlásil Ainidore. Vojáci se rozestoupili.

Za branou se o stěnu domu opíral stín v kápí. "Lemar ghó, Astobinar?" zazněl jeho šepot.

"Merk Lemar, Asto-dhin," odpověděl Astobinar. "Merk Chher aini Sowe."

"Cos mu říkal?" vyzvíдалa Bari, trochu vyvedená z míry setkáním se stínem.

"Poprosil jsem ho, aby hlídal a zdržel posla ze Sowe, který jede pro kata," objasnil jí Astobinar.

"Lemmaree je úsporná řeč," podotkl Ainidore. "Mám tentýž pocit jako Bari. Jako bych si jen nemohl vzpomenout..."

"Předkové vás obou pocházejí odtud," vzdychl Astobinar, jako by mu bylo čehosi líto. "Odešli. Prokletí, ale aspoň volní. Už je to dávno, snad dvěstě let, snad déle."

"Ach," užasla dívka.

"Co znamená aini?" zajímal se Ainidore. Kráčeli slunnou, rozpálenou, širokou ulicí, míjeli maličké pouliční krámky, prodavači si je prohlíželi, ale nepokřikovali, stáli tiše, jako by tušili, že poslání těch tří je vážné.

"To znamená hlídej," řekl Astobinar. "Ainidore znamená hlídej spravedlnost..."

Pokračovali v cestě, nořili se hlouběji a hlouběji do města. Bylo celé světlé a prozářené sluncem a jeho odrazy na nesčetných Kapkách vody, tryskající z fontán, jež se objevovaly skoro na každém nároží. Jen v těch nejužších uličkách se vznášel modravý opar a vůně, opravdu vůně, ne pachy, na jaké se Bari pamatovala ze svého rodného města, hlavního v říši. Tohle město bylo jiné.

Na temném náměstí se Astobinar zastavil u vysokých dveří domu, ještě tmavšího než stavby kolem něj. Dveře byly zapečetěny. Zvláštní pečeť. Ainidore se k ní sklonil. Včela na listu kopí.

"Znak Lemarů," řekl Astobinar. Hlas se mu zachvěl, ruka však ne. Jediným úderem srazil pečeť na zem, šlápl na ni, rozdrtil ji bosou patou. Navyklým hmatem otevřel dveře.

Zatuchlina. Smrt. Bari vešla a otřásla se. Nohy ji v chladné chodbě záblý. Astobinar za ní cosi zabručel, nerozuměla mu, asi to řekl v jazyce stínů, a před ní se na podlaze objevily pantoflíčky na vysokých podpatcích. Obula si je. Padly jí.

"To je tvůj dům, Astobinare," pronesl zvolna Ainidore. "Ty nás k něčemu potřebuješ."

"Je to tak. Potřebuju právě vás dva. Pochopíte brzy, nač. Teď pojd'te, najíme se. Najedl jsem určitě sto let..." Zasmál se a gestem pána domu je zval dál, do jídelny. Na stole se objevily talíře, konvice s vínem, sklenky, maso, sýr, chléb a zelenina, v krbu vzplanul oheň, záclony na oknech se samy rozhrnuly a vpustily dovnitř světlo. Bari se pohodlně opřela v křesle se špičatým opěradlem. "Nezavřel jsi dveře," poznamenala starostlivě.

"To je v pořádku. Zavrou se a nikomu cizímu nedovolí vejít. Tenhle dům mě poslouchá." Astobinar se sebevědomě zasmál.

"Jsi z rodu čarodějů?" Ainidore chtěl mít jasno.

"Ty také." Astobinar pomalu žvýkal chléb. "Ostatně, o žádné čarování vlastně nejde... To je složité. Touha je jedno, a možnosti člověka druhé. Můj otec na to zapomínal. Toužil stát se nesmrtelným..." Zaznělo to trpce. Astobinar pohodil hlavou a černé vlasy se mu rozsypaly po čele. Rudý pramen sklouzl až poslední. "Přijdou sem. Uvidíte neuvěřitelnou věc. Lemar Spravedlivý na mě bude křičet zdola z ulice. Bude přesvědčovat lidi, aby mě zabili... Bude lhát. Bude jim říkat, že může všechno. I udělat z člověka krvelačnou zrůdu."

"A může?" Bari na něj upírala široce rozevřené oči.

"Někdy." Vzal ji za ruce. "Potřebuju, aby tě viděl, plavovlásko. Máš mě trošinku ráda?"

"Asi ano," zašeptala. Zčervenala a Ainidore se zamračil. Proč ji trápí?

"A ty, Ainidore, si vzpomeň, kdy jsi poznal smysl svého jména. A vezmi si tenhle štít... Až půjdeme nahoru."

Na stěnách jídelny visely ozdobné zbraně, štíty, kuše, meče, kopí, tak krásné a vyleštěné, až by Ainidore nevěřil, že se dají použít i v boji. Zůstal v jídelně a dojídal zbytky masa ze stříbrné mísy, zatímco pán domu s dívkou se odebrali po širokém schodišti nahoru. Slyšel jejich tlumený hovor, jak tam stáli u dveří na terasu, nádherných dveří ze skleněné mozaiky, otevřených dokořán.

"Už jdou!" zavolal Astobinar. Mladík hbitě hmátl po štítu z pozlacené kůže a ozdobně tepaného černého kovu a hnal se nahoru. Vyšli na terasu v patře.

Vládce Lemmar Gori na ně hleděl zdola. Nebyl zvyklý tolik zaklánět hlavu a jeho šíje byla tuhá a nepoddajná. Lemar Spravedlivý zuřil. "Upír ve městě! Upír tady nemá co dělat! Lidé, připravte si stříbrné šípy a kopí!"

"Nebo kopí ze dřeva půlnočního smrku," doplnil Lemar Moudrý.

"Když někoho bodnete do srdce, zemře," ozval se z balkónu jasný dívčí hlas, "ani to nemusí být stříbrný šíp, stačí obyčejný!"

"Kdo jsi, dívko?" Lemar mladší se zájmem zvedl pohled vzhůru.

"Bargiora z Reldre." Dívka se vyklonila přes zábradlí a dopřála divákům pohled na své dlouhé, zlatě plavé vlasy. Lemar Moudrý měl na okamžik pocit, že ta záplava dosáhne až k němu a že po ní bude moci vyšplhat. Zatřásl hlavou. Vždyť je to jen mladá, hezká dívka, řekl si. Co mě to napadlo? Pak spatřil vedle ní Astobinara. Živého a zdravého. "Plavovlasá panna z rodu v Lemmar Gori prokletého," zašeptal, "ta ho může vysvobodit. A to se stalo..." Stiskl si čelo špičkami prstů.

"Co to povídáš za nesmysly?" přeptal se Lemar starší. Přestože slyšel velmi dobře.

"A nevinný jinoch, jenž nezná své jméno... Kde ho vzal? Jak to dokázal?"

"Požádají tě o kata pro mého bratra," promluvil shora Astobinar. Přistoupil až k okraji terasy. Mohli po něm střílet nebo hodit kopím. "Přál bych si, aby los určil tebe, viníka jeho činů... Toho skutečného viníka, Lemare!"

Lemar Spravedlivý mávl na své osobní strážce. Ale jen jeden z nich zareagoval a hodil kopí. Ainidore je zachytil štítem a srazil zpět dolů.

"Kdo jsi ty, chlapče?" křikl Lemar mladší.

"Ainidore ze Sowe. A teď konečně hlídám spravedlnost. Ačkoli ještě před chvílí jsem netušil, nač mám své jméno!" Mladík se vážně zadíval na vládce a jeho syna. Ti dva dole na sebe mlčky pohlédli. Dva poražení. Už věděli, kde se vzal nevinný jinoch, neznalý svého jména... Lemar Spravedlivý se náhle chytil za prsa a s drásavým zasténáním padal pomalu k zemi. Lidé, dokonce i jeho strážci, uhýbali tomu, v co se při svém pádu měnil. Jeho syn zavřel na okamžik oči. - Konec. Konec našeho města.

"Lidé, utečte k řece," zazněl shora rozhodný hlas, který bylo slyšet daleko, i ve vzdálených uličkách Lemmar Gori. "Město se otřeše a rozpadne, shoří a nebude. Utečte! Hned! Lemar vládce byl usvědčen ze zločinu! On byl ten nejhorší upír, jen se mu podívejte do tváře!"

Dav ztichl. Ti starší znali Astobinara, pamatovali se na syna Dhina Astotuly. Nikdo o něm nevěděl nic zlého. Uvěřili. Rozprchli se, ještě než město pocítilo první otřes.

"A co my?" zeptala se Bari. "Jak se odtud dostaneme?"

"Tenhle dům má dvě strany. Ale na druhou stranu jím může projít jen ten, koho pozve pán domu. Já. Ted' jsem to já. Vyjdeme však do zimy. Musíme se obléknout."

Vybavili se vším potřebným v šatnách rozlehlého domu. Bari měla dojem, že v komůrce se zrcadlem ve zlatém rámu našla přesně to, co zanechala před nedávným na břehu řeky.

"Nemáme čas, pospěšte," pobízel je Astobinar. Dům se otřásl.

"Poprvé," řekl Astobinar. "Ještě přijdou dva otřesy."

Prošli maličkou místností, téměř jen kumbálkem, kde zakopávali o zaprášené haraburdí, zbytky nábytku, starý stojan, zašlé alchymistické nádobíčko, z větší části rozbité, pod nohama jim křupaly střepy. Jak kráčeli, místnost se protahovala, už z ní byla dlouhá chodba, tunel se zaobleným temným stropem, a dveře na druhé straně se vzdalovaly. Do cesty se jim postavil stín.

"Děkujeme ti všichni, my, stíny, Astobinare. Vracíme se zpátky... Posel ze Sowe dorazil a zachránil se u řeky. Bude mu trvat, než najde cestu zpět, ale najde ji. Bude všem vyprávět, že Lemmar Gori postihlo zemětřesení či výbuch sopky, podle toho, co si vymyslí..."

"Děkuji ti za tu zprávu," uklonil se Astobinar. Ucítili druhý otřes. "Musíme jít."

Stih ustoupil, nechal je projít. Chodbička za nimi vzplanula. Astobinar se vrhl ke dveřím a rozrazil je dokořán. Dovnitř vnikl vítr, sníh, zima. "Rychle!" vykřikl. Třetí otřes je vyhodil ven, do zimy, do závěje. Za nimi vztekly vyšlehly plameny a bouchly dveře. Bari se obrátila, protřela si oči, zalepené sněhem. Žádné dveře, žádný dům.

"Astosole!" křikl Astobinar. Stál na kameni, vyčnívajícím ze závěje, vlasy mu vlály ve větru, tváře mu zčervenaly a Bari si poprvé všimla, že je docela hezký. Zdálky se ozvalo zaržání.

"Jsou tři!" zajásal Ainidore. Jejich koně k nim klusali, sníh nesníh, černý hřebec s rudým pruhem je vedl.

"V Sowe to bude těžší," řekl Astobinar, vyšvihl se do sedla a ukázal pravicí směr.

Pozorovala je zvědavě celá venice. Sesedli před starostovým domem, Astobinar si stáhl kapuci do čela a Ainidore zaklepal. Sammeng už stál za dveřmi. Viděl oknem, jak přijíždějí. Poznal Bari a vnuka bylinkářky. Třetího jezdce neznal.

"Pojďte dál."

Vešli a shodili pláště. Sammeng užasle hleděl do tváře vysokého muže. "Upír!" hlesl. "Vždyť jsi tam, dole!"

"Nejsem upír," řekl Astobinar. "Podívej se na mě pořádně. Jsi přece vzdělaný, musíš vědět, čím se vyznačují." Napřáhl ruce. "Nehty, vidíš? Lidské." Zasmál se a odhalil zuby. "Lidské, nemyslíš? A moje kůže... Nezčervenala snad v mrazu?"

Sammeng potřásl hlavou. "Máš tvář mého vězně."

"Je to můj bratr." Astobinar sklonil hlavu. "Jeho obviňuješ právem... Až na to, že jeho proměnu má na svědomí někdo jiný..."

"Přijde kat z Lemmar Gori," oznámil mu starosta odhodlaně.

"Nepřijde," opravil ho Astobinar. "Lemmar Gori už není. Zmizelo. Tvůj posel se vrátí a bude ti o tom vyprávět."

"Jak to víš?" Sammeng ho probodával pohledem.

"Stín nám to pověděl," ozvala se Bari. Sammeng najednou viděl, jak se k tomu podezřelému muži důvěřivě tiskne. Plavovlasá panna... Kde jsem to jen četl? V proroctvích z Lemmar Gori!

"Ta kniha se tajnými cestami dostala z Lemmar Gori," usmál se Astobinar, odpovídaje na jeho myšlenky. "Netušil jsem, že jsi ji četl... Kromě tebe ji zná i bylinkářka Dore."

"Dore... Je tam dole!" Starosta najednou pocítil znepokojení. Děly se podivné věci. Co kdyby se něco semlelo i v jeho vězení?

"Řetězy!" Astobinar náhle strnul. "Nebyly stříbrné?"

"Byly!" vykřikl Ainidore. "Babičko!"

"Co to má znamenat?" žasl starosta, doháněje Astobinara a Ainidora na schodech.

"Stříbrné řetězy, poutající upíra, se rozpadly ve chvíli zániku Lemmar Gori! Tam byly vyrobeny!" houkl Astobinar a rozrazil těžké dveře.

Ležela na podlaze, šaty měla zakrvácené, na hrdle hluboký šrám, ale žila, dýchala a slabě sténala. Vnuk se k ní sehnul, zvedl ji jako pírkó a nesl ji ven. Sammeng vylekaně nakukoval dovnitř.

"Je tam!" ukázal Astobinar do tmavého vzdáleného rohu. "Astodarate! Vylez!"

"Vylezu a zabiju tě," ozval se chraptivý hlas.

"Bězte všichni pryč a zamkněte," zavelel Astobinar.

"Ne!" zaječela Bari. Sammeng ji odstrčil a zabouchl těžké veřeje. Bezmocně bušila do něj i do dveří. Zevnitř se ozýval hluk rvačky. Zuřivé rvačky. Bari se bez dechu zastavila na třetím schodě, kam ji Sammeng s obtížemi dovlekl, zoufale se mu vytrhla a vykřikla cizím, pronikavým hlasem.

"Merk-marg Asto-dhin, griarora!" Výkřik se strašidelnou ozvěnou rozběhl po domě, vracel se, odrážel se od stěn a stropů, stokrát se opakoval a Sammengovi i Ainidorovi z něj tuhla krev v žilách. Konečně utichl. Zdola nebylo slyšet nic.

Bari pomalu, jako ve snách, přidržujíc se zdi jako slepá, zdolala ty tři schůdky a otevřela. Ostatní stáli jako zkamenělí, nikdo nebyl schopen jí v tom zabránit.

Vězení bylo prázdné. Dívka se tiše sesunula k zemi a zůstala nehybně ležet.

Astobinar zápasil z posledních sil. Už věděl, že zemře, a zlobilo ho to, vždyť to znamenalo Lemarovo vítězství! Trpké, posmrtné, ale přece vítězství! Astodarat ho dráсал svými spáry, a jeho držela při životě už jen nenávist k Lemarovi. Dívčin výkřik k němu dolehl jakoby zdáli, zaznamenal ho pouze koutkem mysli, a pak se všechno zatočilo, to snad je konec, napadlo ho, ale když se vzpamatoval a pochopil, kde jsou, a proč se okolí točí, pocítil nesmírnou úlevu. Nacházeli se ve víru na řece času a mlh, na půli cesty k Lemmar Gori. Tam je poslala Bari čarodějnou formulí, strašným, zakázaným kouzlem. Astobinar se ohlédl po bratrovi. Astodarat se nořil hlouběji a hlouběji do víru, bezmocně mával rukama, ale padal a padal. Nemá kam dopadnout, pomyslel si Astobinar. Bude snad padat věčně, když už není žádné Lemmar Gori? Jeho samotného vír pomalu zvedal výš, až na hladinu řeky. Obyčejné řeky, jedné z mnoha v říši, chladné a nepříjemně mokré... Vír se rozplynul, hladina ho přikryla, Astobinar kolem sebe chvíli slepě kopal, než se mu podařilo rozlišit nahoře a dole a vyplavat. Dorazil ke břehu a s námahou se vyškrábal na suchou zem. Stmívalo se. Opodál, jen několik kroků od něj, hořel ohýnek. Seděl u něj muž, zachumlaný v teplém, širokém kabátě a ještě v tlusté dece. Mlčky, bez jediné známky údivu, se díval, jak se přímo před ním drápe z řeky neznámý člověk.

Astobinar zvolna došel k ohni a natáhl nad něj ruce. "Smím?" zeptal se sedícího.

"Pojď blíž," vyzval ho muž u ohně. "Svlékni si, co můžeš, a rozhod' ty věci tady po těch kládách, jinak zaručeně nastydeš a umřeš. Půjčím ti deku. A tady si lokni pálenky, na!"

Astobinar vděčně kývl a zařídil se podle mužových pokynů. Potom se usadil na podemletém pařezu, upíjel pálicí tekutinu a mlčel.

"Vypadáš, jako by ses porval s upíry," poznamenal muž. "Ta rána na krku... I ty ostatní..."

"Máš pravdu," vzdychl Astobinar. "Neměl bych to říkat, ale nějak nemám sílu lhát. Kdo jsi, chytrý pane?" Zvedl hlavu. Muž vyhlížel docela obyčejně, měl klidnou, širokou tvář, prošedivělé, rozčuchané vousy, moudré oči zkušeného člověka, který sám prožil leccos zlého a nezapomněl, jak chutná bolest a neštěstí.

"Jmenuji se Quarsitarat," řekl muž, "a čekám tady na opozdilce z Lemmar Gori. Co když se vynoří ještě někdo?"

"Já nejsem opozdilec," Astobinar si opatrně ohmatával šrám na krku. Bolel a bude bolet ještě dlouho. "Já jsem zničil Lemmar Gori."

"No, pak bys měl vytvořit nové. Nebylo snad krásné a zvláštní?"

"Bylo," souhlasil Astobinar, "ale já už nikdy nechci mít nic společného s čarováním a celou tou učenou magií a alchymií."

Quarsitarat nespokojeně potřásl hlavou. "Přišel jsem na tohle místo, protože mě zavolali. Hned po zkáze města. Procházeli kolem učenci i čarodějové, a všichni mě přemlouvali, abych vládu nad novým městem nad mlhou svěřil tobě, Astobinare."

"Ty mě znáš... Kdo jsi, pane?" Astobinar vyskočil na nohy, jako by vůbec nebyl k smrti unaven. Náhle si uvědomil, že je mu ten milý člověk povědomý, někde ho už musel vidět... Kde!

"Jsem králem téhle říše," řekl muž. "Jsem obyčejný král, jehož rad si Lemar Spravedlivý, totiž ten, kdo se sám nazýval Spravedlivým, necenil ani za mák. Mé pokyny, ba ani rozkazy, a ani těch nebylo mnoho, vůbec nebral v potaz... Mně se jeho Lemmar Gori nelíbilo, Astobinare."

"Já nechci," trval na svém Astobinar. "Vyženeš mě teď od svého ohně, králi?"

"Ne, to neudělám," zasmál se král. "Brzy pro mě přijedou. Jen co se opravdu setmí. Naložím tě do svého kočáru a zavezu do hlavního města. Ale neboj se, uvězním tě ve svém paláci jen na tak dlouho, dokud se ti nevrátí síly."

"Ach, Bari si bude myslet, že jsem mrtvý," povzdechl si Astobinar. "Ona mě zachránila a já mám o ni strach. Pronesla příliš silná slova a dala do nich příliš mnoho sil..."

"Bari? Tvá dívka?"

"Ano. Zachránila mě už dvakrát. Bargiora z Reldre. Tak se představila Lemarovi."

"Aha. Plavovláška. Zamiloval se do ní můj synovec, a jeho rodiče ne... Taková hloupá, nesmyslná záležitost. K tobě se to děvče hodí líp. Pošlu pro ni. Kde je?"

"V Sowe," řekl Astobinar. "Slyším kočár."

"Máš jemný sluch." Král se na něj upřeně zahleděl. "Jistě umíš hodně zajímavých věcí..."

"Ne. Myslím že neumím nic," prohlásil Astobinar odmítavě.

"O tom si ještě promluvíme. Rozhodně umíš hrát joot. Něco jsem už zaslechl..."

Kočár zastavil u ohně. "Nastup si," pobídl ho král. "Rozmyslel jsem se jinak. Nejdřív pojedeme do Sowe."

V Sowe kočár s královským znakem vzbudil patřičný rozruch. Starosta byl nečekanou návštěvou krále tak vyveden z míry, až koktal, král si však nikoho nevšímal a sháněl se po Bargioře. Sammeng mu s hlubokou úklonou, mlčky pokynul a otevřel před ním dveře svého domu. Zvědavý Ainidore nakoukl do kočáru. Ze tmy se vysunula ruka a chytila ho pod krkem. "Zvědavče!" pronesl přísně známý hlas.

"Astobinare!" zaradoval se mladík, "ty žiješ!"

"Díky ní... Pomož mi, mně se podlamují nohy."

Ainidore ho podepřel a šli pomaličku, namáhavě k domu. Nedošli. Proti nim kráčeli královi zbrojnoši a nesli Bari. Malátně vzhledla, usmála se, když spatřila Astobinara, a zašeptala: "Já opravdu nevěděla, co říkám, věř mi!"

"Nevadí," řekl a pohládl ji po tváři, "hlavně že to zabralo."

Dívku ukládali do kočáru a na návsi se shromáždila přinejmenším polovina obyvatel Sowe.

"Je to pravda, že Lemmar Gori už není?"

"A že Lemar Spravedlivý zemřel?"

Král se otočil k Astobinarovi. Ten mlčel. "Je to tak," odpověděl král Quarsitarat. "A nebyl spravedlivý."

"To je škoda," odvážila se poznamenat mladá dívka. "Chci říct, že je škoda Lemmar Gori. Takové město, o jakém člověk může celý život snít... Toužit po jeho spatření... I když třeba marně... Škoda, že už není."

"Zase bude," řekl Astobinar a král se skrytě pousmál. "Bude, a bude se jmenovat stejně. Na památku Lemarů, kteří nebyli spravedliví... Ale pro kata si tam už nikdy neposílejte." Otočil se a pohlédl králi do očí. Ten jen přikývl a vsedl do kočáru.

"Sbohem!" pokynul vesničanům.

"Uvidíme se, Ainidore," zavolal Astobinar. "Pozdrav ode mě babičku. Ona je tou ženou, jež roztočila kolo dění..."

Astobinar slavnostním gestem odemkl svůj dům na temném náměstí a vyšel až nahoru na balkón. Jeho žena ho zvolna následovala. Dnes musela jít za ním a nemohla se ho držet za ruku jako jindy. Toto byl vážný den a vážný okamžik. Cítila napětí, skoro strach, protože věděla, co se její manžel ještě před potvrzením volby za vládce nového Lemmar Gori chystá říci shromážděným učencům, čarodějům, alchymistům i obyčejným lidem.

Podíval se dolů a usmál se. "Vybrali jste si mě," začal svůj projev. "No dobře. Stavěli jsme spolu a stálo nás to dost sil. Teď vám ale povím, co ode mě můžete čekat. Uvědomte si, že

okamžikem mého zvolení se zříkáte zábav jako jsou veřejné popravy a mučení, zříkáte se podívané na vystavené vězně v klecích, na obřady při zabíjení upírů. Uvědomte si, že nebude soudit jeden člověk, ale vy budete rozhodovat spolu se mnou a nikoho ta nepříjemná povinnost nemine, že žádný trest nebude věčný, žádné provinění navždy neodpustitelné a žádné prokletí trvalé a bez odvolání... A také si uvědomte..." Maličko se usmál a pohlédl do tváří mužů pod balkónem, "že jsem synem Dhina Astotuly a rozeznám dobrého čaroděje od špatného. Nebudete to se mnou mít lehké. Tak. Čekám na vaše rozhodnutí." Zkřížil ruce na prsou a klidně si prohlížel obyvatele Lemmar Gori.

Z davu vystoupil drobný bělovlasý muž v úboru alchymisty, jeden z nejstarších a nejváženějších učenců.

"Řekl jsi to hezky, Astobinare," prohlásil, "jenže tohle všechno my jsme přece dávno věděli. Pro tohle jsme si tě právě vybrali. V každé zemi, v každé říši by mělo být jedno takové město, a mělo by být čisté a jasné. To je náš úkol. Tvůj úkol."

"Aby bylo o čem snít a po čem toužit, třeba marně," zašeptala Bari a do očí jí vhrkly slzy. "Já měla štěstí a jsem tady, ale nevím, opravdu nevím, jestli bych chtěla, aby bylo něco krásného, co nikdy nespatřím."

"Určitě chtěla," odpověděl jí také šepem její manžel, právě zvolený vládce Lemmar Gori.